

Atli Dam (S):

Fru Kirsten Jacobsens oplæsning af socialministerens redegørelse til udvalget er, mener jeg, som jeg sagde før under min tale, en overreaktion. Jeg mener, at hele lovforslaget er en overreaktion på den færøske landsrevisors rapport vedrørende forholdene i 1991, et år før man – i september 1992 – aftalte nogle foranstaltninger, som skulle gennemføres, og som jeg fortsat tror stort set bliver gennemført.

Det er foreløbig konstateret, at der ikke er blevet begået nogen ulovligheder, og jeg mener, at vi stort set kan være fælles om ansvaret for visse manglende regler. Vi har altid været fælles om dette område, vi har arvet det, overtaget det fra den danske administration, og vi har fortsat denne administration. Det er muligt, at vi skulle have strammet op, men det er altså os, der har fundet ud af, at der burde strammes op, og ikke den danske rigsrevision.

Så kan jeg ikke lade være med at vende tilbage til dette med skadevirkningen af behandlingen af den færøske krise. Det kan måske trøste fru Kirsten Jacobsen, at én følge af de fejlgreb, vi har gjort med hensyn til den måde, vi behandlede krisen på, ikke var vores ansvarsområde. Finanstilsynet er ikke os, Industriministeriet er heller ikke os; vi anede jo ikke noget om, hvad der foregik i bankerne. Men løsningen, som regeringen valgte, støttet af fru Kirsten Jacobsen og måske på baggrund af fru Kirsten Jacobsens kritik, har sparet det danske banksystem for 2-3 mia. kr., og dem skal de færøske skatteborgere betale og sende til Danmark.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg glæder mig over, at jeg kan give hr. Atli Dam ret på ét punkt, nemlig at kontrollen, som udvist fra det danske finanstilsyn og fra Industriministeriet, ikke kun har været mangelfuld, når det drejer sig om de færøske banker. Det har den også, når det drejer sig om hele den finansielle sektor i Danmark. Det er dybt kritisabelt, og det kunne have sparet både færinger og danskere mange penge. Men det er en kendsgerning, sådan forholder det sig, og det kan vi takke den tidligere regering for.

Men må jeg så godt sige, at det hjælper jo ikke meget, hr. Atli Dam og hr. Breckmann, at den færøske landsrevision sidder og finder ud

af, at tingene går helt i skuddermod, at der er rod i alting. Hvis man finder ud af dét, var det så ikke på sin plads, at man delagtiggjorde den danske socialminister i det? Er det rimeligt, at den danske socialminister først den 19. februar 1993 får kendskab til det, som man har fundet ud af fra finansåret 1991?

Og når vi nu debatterer socialministerens papirer, vil jeg gerne bede socialministeren fra denne talerstol besvare, om de oplysninger, der rent faktisk står i dette papir, er en overreaktion på de forhold, som Socialministeriet fandt på Færøerne.

(Kort bemærkning).

Atli Dam (S):

Hvis fru Kirsten Jacobsen har opfattet mig sådan, at det er socialministerens bemærkninger til udvalget, der er en overreaktion, har jeg udtalt mig utydeligt. Lovforslaget er en overreaktion, ligesom de foranstaltninger, man har foretaget sig i forbindelse med den færøske krise, har været en overreaktion ud over al rimelighed: nervøse, febrilske hovsaløsninger hele vejen igennem.

Jeg vil fortsat påstå, der ikke er rod i alting. Selvfølgelig er der på Færøerne som så mange andre steder forskellige sager, der fejlede, der sker fejl, der udbetales for store beløb, men vi har jo haft tilbagebetaling i mange år: 200.000 kr. ét år, 190.000 kr. et andet år, 340.000 kr. et tredje år, små beløb i forhold til tilskuddene, og jeg vil absolut tilbagevise, at de skiftende danske socialministre ikke har været delagtiggjort i disse tal. De har fået de oplysninger så hurtigt, som de forelå for os; hurtigere kunne vi ikke gøre det.

(Kort bemærkning).

Breckmann (KF):

For Færøerne koster selve forvaltningen af socialapparatet relativt kun halvt så meget, som det koster i Danmark. Vi må måske betale noget mere nu for at forøge den sikkerhed, der skal være i forbindelse med et stort edb-system; det gør vi så, men det koster også.

Det, der sker her, er, at man i april 1992 fra landsrevisionen sender en kritisk rapport, så kritisk som den nu plejer at være, til Rigsrevisionen for regnskabsåret 1990.